

Že mnogokrat so Moje uho dosegli tožeči glasovi, prihajajoči od človeka, ki Me je obtoževal krivičnosti, strogosti, ker se njegovo življenje in dogodki, ki ga določajo, niso obrnili v skladu z njegovimi prepričanji, upanji in pričakovanji.

Že mnogokrat sem poslušal rotnje utesnjene, z vso bedo človeškega življenja bojujoče se duše, ko je pod pritiskom največje bolečine, zaklicala: »Toda Oče in Gospod, kaj sem Ti naredil, da me preganjaš z vsemi mogočnimi stiskami, medtem ko druge obsipavaš s srečo, ne da bi le ti vedeli, zakaj jo pravzaprav zasluži!«

Takšne in na tisoče drugih pritožb je slišati zoper Mojo poštenost, zoper Moje besede, ki govorijo, da naj bi Jaz bil Ljubezen in nezmožen kaznovati, itn. Proti Meni kot neizprosному sodniku ter strogemu Očetu, ki ne ljubi, se vzdigujejo pritožbe, ki so na videz, glede na človeško pojmovanje, celo upravičene.

Pobližje si oglejmo in osvetlimo iz prave strani te pritožbe in obtožbe, in tudi pretresimo vprašanje, zakaj v človeški družbi obstaja toliko stanov, poklicev in strok, zakaj je v človeški naravi toliko nagnjen k temu ali onemu poklicu. Potem ko sem vam že dovoljkrat pojasnil duhovno življenje po smrti, vam bom razrešil tudi ta vprašanja, katera se nanašajo na vam najbližje človeško življenje, da Me boste, prvič, končno prenehali obtoževati in drugič, da se boste naučili spoznati, kaj je cilj človeškega življenja in sicer takšnega, kakršno je in ne takšnega, kakršnega bi si vi radi skonstruirali.

Človeka je tisto kar je najmanj razumel, vselej najbolj spodbujalo k raziskovanju. Z iskanjem v daljavi je izgubljal čas in si prizadeval raztolmačiti tisto, za kar bi lahko rešitev resnično našel v svoji neposredni bližini.

To velja tudi za človeško skupnost, za medsebojne odnose človeka z drugimi, kjer so nastale okoliščine, ki sem jih, čeprav jih nisem napravil Jaz, zagotovo predvidel in dovolil, vendar vselej s pridržkom, da vse uporabim za Svoj veliki namen stvarjenja!

Preden pa Jaz lahko nadaljujem z razlago zgoraj omenjenih pritožb in obtožb, moram poseči daleč nazaj in sprva približati vašemu duhovnemu očesu stvari, na katere ste do sedaj gledali enostransko, to je s človeškega stališča, in kjer so pri njihovi presoji še vedno odločilni človeški predsodki.

Preden si torej ogledamo človeka v razmerju do njihovega bližnjega, se moramo najprej vprašati: »Kaj pravzaprav je človek? Iz česa je sestavljen? In kaj je njegovo poslanstvo na tej zemeljski obli?«

Če bomo to sprva jasno dojeli, nam bo to potem že pomagalo, da bolj podrobno osvetlimo družbene okoliščine človeške rase!

Kakor veste, je človek sestavljen iz treh stvari, namreč iz telesa, duše in duha.

No, te tri stvari ste na splošno vsi razumeli, tako da pravite: »Telo je materija, duša je materialno - duhovno vezanemu vzeta od padca tistega velikega duha, in duh je Božja iskra, ki naj bi povzdignil in poduhovil dušo. Slednja naj bi s svojim očiščevanjem prav tako dvignila tudi elemente materialnega telesa na višjo stopnjo,

tako da lahko vse postopoma napreduje na svoji lestvici k popolnosti, kakor je bilo že vnaprej določeno v velikem načrtu stvarstva.«

V teh sklepih že leži prvi zmotni pojem, ker le svojega duha sprejemate kot Božjo iskro, ki naj bi vse oplemenitila. Kajti, če ne bi vselej imeli (pogosto nevede) aristokratske predstave, ki jih hočete predpisovati Moji osebi, bi zlahka spoznali in dojeli, da je vse ustvarjeno v osnovi Božansko in more biti neskončno, ker je izšlo iz Mene, ker izhaja iz Mene in se more ponovno vrniti k Meni!

Telo kot materialno orodje med vašo življenjsko dobo je prav tako sestavljeno iz najbolj plemenitih, najbolj vzvišenih elementov Mojega duhovnega Jaza, kot sta duša in duh. Vendar sta ta elementa vezana v materijo in sta se prisiljena izražati le tako, kot jima dovoljuje njuna trenutna ureditev.

Ta najbolj vzvišena duhovna elementa, ki sta že v maternici v pomoč pri izgradnji telesa, se prav tako borita za popolnost ter izpolnitev. Izražajoč svoja prizadevanja v telesni obliki, kolikor lahko plastična (dobro definirana) oblika izraža duhovno načelo, skušata s poklicem, ki jima je zastavljen v človeškem življenju nadomestiti tisto, kar bodo potem višji duhovni elementi v duši, v duhu nato nadalje razvijali.

Sta pomočnika ter sodelavca v veliki duhovni gradnji popolne Božje zamisli, kakor tudi nobeden arhitekt ne more sam zgraditi hiše, temveč to zahteva tisoč rok; le - te pa, pazite, ne delujejo na podoben način kot stroji, temveč ponovno usmerjane od drugih inteligenc, pomagajo pri izvedbi celotne gradnje.

Tako so vedno oblikovalne ter ustvarjalne sile tiste, ki delujejo tako v človeku, kakor tudi v vsem ustvarjenem: v togem kamnu, v vegetirajočem rastlinskem in v s samozavedanjem obdarjenim živalskem kraljestvu prispevajo k oplemenitenju, k izboljšanju celote. Po drugi strani pa so vrste in rodovi podvrženi še tisočim drugim najrazličnejšim vplivom, kjer zmožnosti, ki so jim bile prvotno dane, ne morejo doseči popolnosti. Zaradi tega tudi vsepovsod navkljub skupnemu rodu in isti vrsti, nastane toliko različnih rezultatov kolikor je pač ustvarjenih bitij v celotnem prostoru stvarstva.

Duša kot poganjek ali potomec velikega padlega prinašalca luči, je morala najprej imeti primerno ovojnico in povrh tega še dano ji višje, duhovno načelo. To jo podžiga ne samo k izpolnitvi njenega izobraževanja tukaj, temveč tudi k temu, da še po odvrženju vseh zemeljskih ovojnic služi kot temelj za duhovni svet.

Tako dušo najmanjše infuzorije kakor tudi človeško, vedno žene, da najprej tukaj izpolni svoj namen v obsegu, v katerem ji to dopušča njena ovojnica, in v katerem ji nezavedno Duhovno, kar vi imenujete »nagon« ali »narava«, utre pot k popolnosti v drugih oblikah in pod drugačnimi okoliščinami.

V človeku je enak duh kakor v zadnjem kamnu, le da je tak soočen z bolj urejeno ureditvijo, ki njegovemu dejanskemu področju delovanja ne nasprotuje tako zelo,

temveč je celo ustvarjen, da mu sledi v vseh njegovih naporih.

Torej ni duhovna iskra Mojega Jaza tista, ki naj bi jo Jaz dal edino le človeku, temveč je v vsem samo Božanska iskra, le da se tamkaj telo bolj prilega Duhovnemu in popolnoma ustreza največji razširitvi duhovnih sil.

Poglejte neko enolično pokrajino, dolgočasno življenje vam že zadostno kaže, da »življenje« obstaja samo tam, kjer obstajata sprememba in raznolikost. Kajti prav z dejstvom, da ni vse na isti stopnji in ne napreduje z istim korakom, se da z življenjem, kot spodbujajočim prizadevanjem, doseči tisto, kar se, čeprav je določeno vsem, ne more doseči na nobeden drugi predstavljen način!

Raznolikost je osnova življenja: različni so svetovi, različna so njihova bitja, različna celo pot, ki jo morajo prehoditi do popolnosti. Brez te raznolikosti ne bi bilo nobenega življenja, nobenega gibanja, nobenega napredka. Le tako, s kaljo, da iz sebe vedno ustvarja nekaj novega, toda višjega je lahko bilo udejanjeno stvarstvo, stvarstvo, ki je za začetek v čast svojemu Stvarniku in ki, tako kot On, v sebi nosi prav to kal neskončnosti.

Tako morate dojeti ves vidni in nevidni svet od najmanjšega atoma v vesolju, do mojega velikega duhovnega kraljestva, če želite kdajkoli razumeti, zakaj sem vse to ustvaril, in zakaj sem to ustvaril tako in ne drugače.

Pri Meni se ne more predstavljati, da so kdajkoli možne izboljšave, popravki ali modifikacije oziroma prilagoditve: kajti te so posledica napak ter napačnih zaključkov, ki pa so pri Bogu nemogoči.

Zatorej se znebite vaših človeško omejenih predstav! Svet je takšen kakršnega vam opisujem Jaz, ko vam skoraj vsakodnevno razkrivam in pojasnjujem eno skrivnost stvarstva za drugo. Vse to zato, da bi se vendarle naučili spoznati, da je namen vašega življenja popolnoma drugačen od tistega, ki ga skušate skonstruirati ter pri tem želite imeti celo sredstva tako prilagojena, da bi kar najbolj ustrezala vaši telesni, ne pa duhovni naravi in usodi.

Torej vidite, da so telo, duša in duh nosilci Moje Božanske iskre. In tako kot različni načini izražanja iz in preko le - teh povzročajo raznolikost človeštva, prav tako je morala z naraščanjem sobivanja med ljudmi ta raznolikost sposobnosti priklicati tudi različne poklice in posle, ki so potem v celoti potrebni za skupno življenje, a znotraj sebe potrebujejo različne ureditve.

Že v neki drugi besedi sem vam povedal, da vse ustvarjeno, začeniši s prvim duhovnim atomom, vpije različne snovi in se more po tem takem izražati na različne načine.

Pri človeku, ki je sestavljen iz vseh elementov te zemlje, in predstavlja zadnji člen ali »vrhunec« celotne zemeljske oble, mora biti ta raznolikost Duhovnega celo bolj

izrazita. On je namreč z načinom izražanja svojih misli in predstav nad vsem ostalim ter tudi zmožen, da pusti svoje lastno duhovno, da se svetlika skozenj in ga tudi koristno uporabiti. Od tod tudi nagibanje k temu ali onemu poklicu, deloma zaradi vtisov iz zgodnje mladosti, deloma zaradi elementov, ki prevladujejo kot duhovno nasledstvo, prenašajoč se na potomce. To seveda po svoje vpliva in je moralo kazati svoj vpliv tudi v življenju, kar se je največkrat dogajalo tam kjer so zrasle največje ovire njihovi zadovoljitvi.

Tako je z naraščajočimi potrebami ljudi ustrezno z njihovim stremljenjem k udobju in s tem k poželenjem, nastalo veliko število poklicev, ki so bili mišljeni, da napravijo človeku njegovo materialno življenje kolikor je to mogoče udobno.

Ta potreba je v ljudeh vzbudila potrebo po posameznih umetnostih, izdelkih, in ti so znova navdihnili druge, da so udobno živeli in so ustregli zahtevi po njihovi izdelavi, in sicer vsak skladno s svojim dožemanjem.

Tako se je med najbolj nadarjenimi postopoma razvilo tekmovanje in iz njega končno najrazličnejše klasifikacije vseh stanov, kjer se je vsakdo trudil s pomočjo drugega zmagati in je udobno živeč hotel zgolj zadovoljiti svoja poželenja.

Zlahka se lahko razpozna, da so se s takšnim tekmovanjem zaradi ljubosumja, večjih možnosti, dobrih ali zlih namenov, na kratko, zaradi pritiska človeških poželenj pojavile slabe razmere. Te so znova vplivale na družbeno življenje posameznika, kjer je vaša celotna človeška družba zrasla vedno boreča se in razpeta med pomanjkanjem in obiljem, kajti samo časno življenje je povzročalo takšne pogoje. V skladu z moralnimi zakoni, bi lahko tako najnižjo kot najvišjo rangirano osebo na zemlji lahko oživljala in navduševala enaka načela, kjer so morala in Moja Božanska zakona enaki za kmeta in za kralja.

Ker pa se Božanski zakoni, ki so višje kot zemeljski zakoni, ne spreminjajo in ne dovoljujejo različna tolmačenja so prav zaradi tega nesorazmerja, ki izvira iz družbenega življenja, pogostokrat vzrok, za kaj Me ljudje obtožujejo, tedaj ko so, zapomnite si to, na splošno krivi oni sami.

Res je, da ima kmečki otrok prav toliko človeških pravic kot princ, ki je okronal že v zibelki. V Mojih očeh sta oba enaka, toda zmožnosti ki spijo v enem so pogosto zelo različne od onih pri drugem in vsak prinese seboj na svet velik del svoje prihodnje življenjske poti kot posest, ki jo je podedoval od svojih staršev. Kasneje bo dodan še njegov lastni delež, ki bo posest bodisi povečal ali pa zmanjšal.

Vsa ustvarjena bitja se razlikujejo, razlikujejo se po poteh, po katerih morajo hoditi, in prav zaradi tega se razlikujejo tudi navidezne »poti sreče ali nesreče«, ki jih morajo izkusiti po lastni krivdi ali pa brez njihove krivde.

Če za tem materialnim življenjem ne bi bilo velikega duhovnega življenja, če ne bi

bilo moralno Božanskega Mojega Jaza, ki je v vse vrojen, bi človeški značaj že zdavnaj potonil na nivo živalskega in tudi pod njega. Kajti človek, ki se vedno vdaja le svojim poželenjem, se trudi, da bi vse na zemlji izkoristil za njihovo potešitev.

A ker lahko te materialne stvari le začasno in pogosto le trenutno osrečijo zato, ker se grobi in potemneli duhovni elementi ne morejo združiti z vzvišenimi ter plemenitimi tako da je vso zemeljsko veselje kratkotrajno, je nujna posledica, da človek, na katerega pritiska tisoče katastrof, vendarle pride do spoznanja: »Materialni svet ne zadostuje, obstajati more še neki drugi!« in na koncu, navkljub vsemu zanikanju, mora priznati:

»Vendarle mora obstajati Nekdo, ki je ustvaril ta vidni, kakor tudi sluteni nevidni svet.«, tako da je, če želi utišati svoje notranje slo, prisiljen, da si ustvari nekega Boga. Kajti ob neugodnih razmerah nobena druga posvetna stvar ne more služiti kot nadomestilo, ker je človek duhovni proizvod in je bil samo za kratek čas oblečen v materialno ovojnico, katero odvrže, skupaj s svojim poskusnim življenjem ter grobstvo, ki se ga še drži da bi napredoval k višjim duhovnim stvarem.

Vse kar vidite, ima duhovno osnovo, ima višje cilje kot le bežno življenje. Zaradi tega morate vse pretehtati tudi iz duhovnega stališča. Vso stokanje, ki Me dosega zaradi bede in nesreč, priča edino le o nezmožnosti razumevanja človeških razmer, o neurejenemu dožemanju tega, v kolikšni meri materialno, če ga preveč častimo lahko in mora povzročiti samo duhovno zlo.

Mnogi ljudje so se sami prikrajšali za tolažbo, da je za tem materialnim življenjem neko duhovno, saj so verjeli ljudem, namesto Meni, ki se Mi je zdelo primerno celo to, da Se osebno spustim na zemeljsko oblo in tudi v splošnem procesu odrešitve ne pozabim nanje.

Ko se torej pojavijo pritožbe in očitki, ki grajajo Mojo vladavino, to jasno kaže, na kako šibkih temeljih stoji mnenje o svetu kakršen v resnici je.

Ne morejo biti vsi rojeni v enake okoliščine, ne morejo biti vsi obdarjeni z enakimi sposobnostmi. Vladati mora raznolikost, saj prav v tej raznolikosti živi življenje in napredek.

Poleg tega mnogi duhovi iz drugih svetov želijo na vaši zemlji opraviti preskusno šolo, za dosego Mojega sinovstva. Seveda semkaj ne prispejo brez popotnice iz tistih svetov in imajo včasih še posebno nagnjenje k tej ali oni stvari, in niti slutijo ne, da so jih nekoč uporabljali v bolj čistih ureditvah.

Ti duhovi, in teh je mnogo, bodo nekega dne v prihodnosti že izvedeli in jim bo obrazloženo, zakaj so jih mnoge duhovne sle, katerih se niso zavedali, vselej gnale k temu ali onemu poklicu, ki je sicer materialen a je pod to krinko skrival mnogo Duhovnega.

Jaz kot Bog in Najvišja Ljubezen sem ustvaril svet, ustvaril sem posamezna sonca in zemlje. Toda o tej ljubezni ne smete soditi glede na vašo predstavo o ljubezni. Ta Moja Ljubezen je popolnoma drugačna, ki je ne morete niti slučajno razumeti. Vseeno se ne izogibam nobenim sredstvom, da bi vam podal slutnjo o njej, ker se vse, kar obstaja, kakor tudi dogodki, ki se pojavljajo v vašem človeškem življenju, lahko pravilno ocenijo edino le ob spoznanju te Ljubezni.

V tem pogledu je moja Ljubezen univerzalna, ker mora slediti edino velikim namenom stvarstva, katerim se mora vse podrediti. Ljubezen kakor jo Jaz razumem, ne pozablja niti črva niti brezčutnega kamna in še manj večja in bolj fino oblikovana bitja. Toda ta Ljubezen ima drugačne zakone, drugačne namene, drugačne cilje.

Če Moja Ljubezen ne bi bila takšna, kakršna je, bi moral biti Bog maščevanja, za kar bi me radi naredili mnogi izmed vas, po tem bi bil strog sodnik, neizprosni kaznovalec, same lastnosti, katerih ste se naučili iz vaših knjig zakonov, ki pa jih ne najdete v Moji knjigi zakonov.

Prav iz Ljubezni spreobračam vse zlo, ki ga ljudje povzročajo drug drugemu, v dobro. Prav iz Ljubezni ne sodim, se ne vmešavam z anatemami ali strelami med prepirajoče ljudi.

Ti ustvarjajo svoje lastno zlo, Moja skrb pa se nanaša samo na to, da vlivam besede tolažbe iz boljšega sveta v srca zatiranih: blagor tistim, ki to upoštevajo, vendar je to žal redek slučaj: od tod izvirajo pritožbe in očitki proti Meni.

Vendar kljub temu obstajata tako materialni, kakor tudi duhovni svet enaka. Ne spreminjata svojih zakonov, vendar človek, ki jih krši, kaznuje edinole sam sebe.

To kar je navidez nezakriviljeno trpljenje, je pogosto, kot pri bolezni, nujno potrebno zdravilo, kjer so v splošnem najbolj grenka zdravila najbolj učinkovita. Ne, da bi jih Jaz pošiljal, temveč bi lahko pomagal, a tega ne počnem prav zato, ker se Moji pogledi in Moji nameni glede človeških duš razlikujejo v tistih, ki obstajajo v domišljiji zatiranega človeškega otroka.

Nobeno človeško bitje ne umre zato, ker tako hočem Jaz; nobena katastrofa se ne zgodi, ker tako hočem Jaz; nihče ni rojen v revnih in nihče v bogatih okoliščinah, glede na Mojo zamisel. Vse to samo dopuščam. Človek je svoboden in tako lahko dela, kar hoče. S pravilnim življenjem si tega lahko podaljša, z nepravilnim skrajša. Obe sreča in nesreča, ki prihajata nad ljudi zaradi njihovih lastnih napačnih zaključkov, sta šola za človeštvo, s čimer se izobražujejo za Mene, da lahko Jaz potem duhovno vplivam nanje, se pravi, da končno vendarle slišijo tudi Moj glas. To je nekaj, kar naj bi se prav tako zgodilo že prej, vendar se ni.

Najsi bo rojen bogat ali reven, lahko vsakdo v svojem položaju postane »Moj otrok« ter postopoma dozoreva za drugi, bolj dolgotrajni, duhovni svet. Njegova revščina mu

lahko pripomore k bogatim duhovnim zakladom, medtem ko rojen v bogastvo lahko izgubi vso svoje materialno bogastvo, ne da bi bilo nadomeščeno z duhovnim.

Vsepovsod najdem sredstva za doseg Mojega cilja. Okoliščine samo uporabljam, ne da bi jih ustvaril. To prepuščam človeku, ki rad sam sebe ponosno imenuje »gospodar zemlje« in si domišlja, da vsemu vlada in si vse podreja, medtem ko se nevede, kakor vetrnica skozi vse duhovne tokove, ki potekajo skozi vesolje obrača zdaj v to, zdaj v ono smer. Vselej išče svojo časno materialno srečo, ne da bi pomislil, da se ta lahko le redkokdaj uskladi z drugo, bolj dolgotrajno duhovno blaženostjo.

Zatorej, Moji otroci, ne obtožujte Me!

Jaz sem Tisti, ki zapisuje vse grehe v pesek, ki ne preklinja, ne sovraži, ne maščuje, temveč Tisti, ki je vedno bil in še vedno je, pripravljen izliti balzam na vaše odprte rane. Nikoli nisem bil nepravičen Bog, niti strog Oče Mojim otrokom!

Takšne, kakršni ste sedaj, vas nisem ustvaril Jaz, ampak ste sami postali to, kar ste. In če bom sedaj prišel in osebno prevzel vaše vodenje, je to zato, ker so šle stvari predaleč; zaradi tega, ker več ne morem gledati, kako ljudje popolnoma narobe razumejo in zaničujejo sebe in ves svoj bodoči obstoj, brez vere, ljubezni in strahu pred Mano. Sedaj moram uporabiti vsa razpoložljiva sredstva, da povedem izgubljene nazaj na pravo pot!

Duhovni element je potisnjen preveč v ozadje, ter se preveč pozablja in zanika. Od tod vso zlo, katastrofe v vseh smereh. In ko marsikateri trpeči vzklika k Meni, kar je znam, da vsaj še verjame v Mene, je vrsta na meni, da mu z nekaj besedami pokažem, da njegovo trpljenje ne prihaja od mene, temveč, da če želi tolažbo za svojo stisko, jo lahko najde edino pri meni!

Zaradi tega tudi ta beseda; kajti pojavilo bi se lahko mnogo stvari, ki bi lahko povzročile, da se že prej omenjene obtožbe slišijo tudi od vas. Z namenom, da bi to preprečil, in da bi vi, preden odprete svoja usta, da bi se pritožili in povzdignili svoj glas k Meni, pretehtali, koga je potrebno obtožiti, Mene, večno ljubečega Očeta, ali njega, zablodelo človeško bitje, ki stremi edinole k zadovoljevanju svojih poželenj!

Torej sprejmite to besedo, in vam bo znova dopustila miren pogled v kaotični vrvež človeštva! Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)